

Transaktioner, som er skildret i de forskellige Sager for Landsretten og Højesteret. Det er imidlertid en Misforstaaelse at tro, at disse særlige Kunder alle var optaget paa Kontoen „1. Februar“. Det fremgaar af Bankkommissionens Beretning, at mindst 3 andre Konti har optaget nogle af disse særlige Kunder, og det fremgaar ogsaa af Beretningen om disse særlige Spekulationskunders Antal, at der slet ikke kan være Tale om, at det kun er denne Kreds, det drejer sig om.

Om disse Kunders Spekulationer gives der meget detaljerede Oplysninger i Kommissionsberetningen, Oplysninger, der viser, hvilken uhyre Betydning denne Del af Bankens Forretning havde, hvor vigtigt dette Afsnit var. For at nævne det Tidspunkt, da Kunderne var talrigst, skal jeg nævne, at den 31. December 1920 naaede Spekulationskontoen for de særlige Kunder sit højeste Antal Konti, nemlig i alt 137; de havde i alt Engagementer for 155 Mill. Kr. Af disse 137 Konti var der 100, paa hvilke der ikke var Dækning, og de havde Engagementer paa i alt 136 Mill. Kr. Der var Depotværdier til 103 Mill. Kr., saa der var et udækket Beløb paa $33\frac{1}{3}$ Mill. Kr. Samtidig oplyses det, at de almindelige Spekulationskunder i Banken paa det Tidspunkt udgjorde 265, altsaa langt flere; men det var ganske bagatelagtigt, hvad deres Spekulationer beløb sig til i Forhold til det ovenfor nævnte Beløb, nemlig 34 Mill. Kr., med et udækket Beløb af 4,6 Mill. Kr. Man ser altsaa, hvad disse særlige Kunder, som Banken interesserede sig for — og for øvrigt ogsaa benyttede i sin egen Interesse, det skal tilføjes —, har betydet.

Naar man spørger, hvorfor 1. Februar-Kontoen er offentliggjort, kan man derfor ikke finde Svaret deri, at dette er de særlige Kunder. Men, siger saa nogle, hvad der er offentliggjort, er Navnene paa de særlige Kunder, paa hvilke Banken paa et eller andet Tidspunkt har haft Tab. Dette er heller ikke rigtigt, for der er andre Kunder, paa hvilke der paa et eller andet Tidspunkt har været Tab, paa andre Konti, som ikke er offentliggjort. Derfor maa man sige, at Kontoen „1. Februar“ er et Udsnit af de særlige Kunder og hverken mere eller mindre end dette.

Vedrørende disse særlige Kunders Forhold er der nu en Ting, som det synes mig, at Rigsdagen har en Pligt til at drøfte, fordi Landmandsbanken nu er en Statsbank, og hvad der foregaar i denne Bank, nu foregaar under Statens Ledelse, Garanti

og Kontrol. I den Skrivelse, som er blevet offentliggjort fra Højesteretssagfører H. H. Bruun, gøres der opmærksom paa, at det af Bankkommissionens Beretning fremgaar, at de Kunder, hvis Navne blev overført til Kontoen „1. Februar 1917“ den første Dato, ikke har bragt Banken Tab, idet nemlig Banken, efter at have taget Aktiepapirerne og lagt dem ind paa denne Bankkonto, lod dem blive staaende der, og de senere steg, saaledes at Banken paa disse samlede Overførelser ikke blot ikke ved at beholde Papirerne har faaet dækket det Tab, den en Gang havde skrevet paa de vedkommende Kunders Konti, men ogsaa 690 000 Kr. derudover. Det er altsaa kun i meget uvæsentlig Grad, man kan sige, at 1. Februar-Kontoen indeholder Navnene paa Personer, der har bragt Banken Tab. Nej, den indeholder nogle Navne paa Personer, hvis Værdipapirer Banken paa et vist Tidspunkt har overtaget til en høj Kurs, som den derfor har skrevet op som Tab, men dette Tab har Banken derefter indvundet.

Det Spørgsmaal, jeg i den Anledning vil fremføre, er Spørgsmaalet om den Ret, Banken har til overfor disse Personer at kræve det saakaldte Tab dækket. Det forekommer mig, at det i alt Fald er et Spørgsmaal, som man maatte kræve afgjort ved Domstolenes Undersøgelse af hver enkelt Sag; thi der er mellem dem, der er flyttet over til Kontoen „1. Februar 1917“, nogle, hvis Forhold er blevet fortsat paa andre Konti, og hvis hele Udvikling man derfor ikke ved det mindste om gennem det, vi har set, medens der derimod er andre, hvor Overflytningen synes at være en isoleret Kendsgerning, saa at der ikke er sket mere, der har intet yderligere Tab kunnet være. Det forekommer mig ikke at være for svarligt set fra en Banks Synspunkt, for hvilken Staten garanterer, at man ved Aftaler af forskellig Art afgør dette Tab, og at man synes at have afgjort Tabet med nogle *inden* denne Kontos Offentliggørelse, under den stiltiende Forudsætning, at de vedkommende derigennem skulde blive fri for at blive Genstand for offentlig Kritik, fordi de havde hørt til Bankens særlige Kunder. I saa Fald nærmer hele den af Banken benyttede Fremgangsmaade sig til Forhold, som ikke paa nogen Maade kan betragtes som tilladelige eller tilstedelige. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der er en saadan Forskel, at en meget omtalt Dame — hun var i Forhør hos selve Rigsadvokaten — har godtgjort det hele Tab, skønt det er givet, at saaledes som Sagen